

Tidlig i 1940 meldte den Britiske USA ambassadør i Washington at 9 av 10 amerikanere ville holde USA utenfor krigen.

I USA var det delte meninger om US innsats i krigen. Det var "Amerikas First movement" som forfektet isolasjonismen. På motsatt fløy var William Allan White kommiteen som ville forsvare USA ved å hjelpe de allierte, England og Frankrike. Kjente og svært populære personer med innflytelse som Charles Lindberg, en folkehelt forfektet isolasjonismen. Noe som tydelig kommer frem under en tale han holdt.

" In the past we have dealt with a Europe dominated by England and France. In the future we may deal with a Europe dominated by Germany "

Radiokommentator Norman Corwin forteller at; " There was an strong anti-British antipaty in certain parts of the country. It was felt that Britain was trying very hard to drag us into its war".

Etter Frankrikes fall i juni 1940 ville noen Amerikanere hjelpe England på en eller annen måte. Men ennå flere var sterkt imot å gå inn i krigen på Englands side. Roosevelts motstander til Presidentvalget 1940 var Demokratenes Wendel Wilkie, han var helt å holdent imot krigen. Han sa bl.a " Hvis dere velger meg til US President så skal jeg aldri sende en US soldat til å kjempe i en Europeisk krig".

Men med tyskernes triumfer i Europa kunne ikke Roosevelt vente på gjenvalg uten å sette USA på en slags "krigsfot". 16.9.40 vedtok Kongressen en lov som opprettet en selektiv metode for å øke USA's væpnede styrker. Roosevelt uttalte bl.a " vi må og vil stille opp vår store potensielle styrker for å holde krigen unna våre kyster". Men han måtte love som sin motstander å ikke sende amerikanske gutter ut i andres kriger.

5.11.40 var det valgdag i USA og ved midnatt var svaret klart, Roosevelt vant. Som President for 4 nye år følte Roosevelt at han nå hadde mandat til å hjelpe England. Men han måtte gå langsomt frem fordi det i USA var fremdeles delte meninger om dette.

Mange av tiltakene for å hjelpe England, da England stod for seg selv, ble vedtatt med en svært knapp margin i Kongressen. Et program for militær beredskap gikk igjennom Kongressen med en margin på en stemme av i alt 400 stemmer.

I desember 1940 fremsatte Roosevelt "Låne og Leie avtalen" som ble vedtatt av Kongressen i mars 1941. Etter dette gjorde Roosevelt alt han kunne for å hjelpe England.

Averell Harrimann, senere US Moskva ambassadør ble sendt til England med en kortfattet instruks av Roosevelt. Han skulle kontakte den Engelske regjering for å finne ut hva USA kunne gjøre for å hjelpe England. "Vi satte igang straks med en rekke ting som ikke var nøytrale i streng forstand" sier Harrimann. " Vi reparerte Britiske marinefartøyer i amerikanske havner, vi eskorterte Britiske konvoier helt til Island og overførte 2 mill. tonn med skip ".

I en tale sa bl.a Roosevelt dette; " ^{US} The people of Europe who are defending themselves do not ask to do their fighting. They ask us for the impliments of war, planes, tanks, guns which will able them to fight for their liberty and our security. We must be the great arsenal of demokracry. For us this is an emergency as serious as war itselfes ".

Denne dragingen inn i krigen forløste problemer for fagforeningene

i USA, helt til juni 1941 da Sovjet kom med i krigen. Det var endel "gå sakte" aksjoner og streiker. Fire ganger så mange arbeidere streiket i 1941 som året før. Våren 1941 streiket en halv million kullgruvearbeidere i nesten en måned. En streik på vestkysten ved en flyfabrikk forsinket leveringen av fly til England på flere uker. Det endte med at tropper måtte settes inn mot streikerne for å få produksjonen igang igjen.

På dette tidspunktet rykker USA mer og mer inn i krigen. 11.6.41 ble lastebåten "Robin Moore" senket av en tysk ubåt. Dette brukte Roosevelt som et påskudd for å okkupere Island og frigjøre den Britiske garnisonen som var stasjonert der.

4.9.41 ble den amerikanske destroyeren "Greer" angrepet av en tysk ubåt utenfor Island. Etter dette beordrer Roosevelt at USN (US Navy) kan skyte på tyske skip/ubåter.

16.10.41 ble destroyeren "Kearney" truffet av en tysk torpedo mens "Kearney" eskorterte en Britisk konvoi. 11 av mannskapet ble drept. Roosevelt brukte dette mot Kongressen for å oppheve nøytralitetsloven, og fikk dette, som forårsaket store debatter i USA. Hvor bl.a dette ble sagt:

" Opphevelsen av nøytralitetsloven er siste skritt på veien mot krig. Hvis vi (USA) laster våre skip med krigskontrabande og sender dem inn i kampsoner, vil de bli senket, og det betyr krig. Mange av oss mener at selv om krigen skal redde demokratiet i Europa, vil den ødelegge det her i USA ". forteller en US radioreporter.

30.10.41 ble destroyeren "Ruben James" senket av en tysk ubåt, 115 liv går tapt og 46 overlevde. På tross av press ifra Churchill som ville ha USA med i krigen torde ikke Roosevelt gjøre noe unna.

Normann Corwin forteller at på folkemunne ble det fortalt at; " England ville kjempe til den siste Amerikaner ".

John J. McCloy, Rooseveltts assistent (Secretary of war) forteller at det var en trinnsvis utvikling for å få USA inn i krigen, ikke så ulikt det som skjedde under 1. vk. Den ene hendelsen etter den andre. Slik var det også med skrittene Roosevelt tok; "Cash and Carry" programmet, beskyttelse av konvoier, destroyer avtalen. Det skjedde ting som kunne forårsake en hendelse som kunne utløse krigen, m.a.o få USA inn i krigen. Og denne hendelsen skjedde en helt annen plass, Pearl harbor 7.12.41.

Etter dette var det krigstillstand mellom USA og Japan, men hva med Tyskland. All hjelp hittil hadde gått til England. Og Churchill ville nettopp ha USA inn i krigen mot Tyskland. Heller ikke nå erklarte Roosevelt krig mot Tyskland. Men denne beslutningen tok Hitler.

Averell Harrimann forteller; " på en uforklarlig måte erklærer Hitler krig mot USA. Dette befridde Roosevelt fra alle vanskene". En Chicago advokat forteller bl.a; " Hadde ikke Hitler tatt denne beslutning og heller gjort ingenting, hadde det vært en utbredt oppfatning i USA at krigen i Stillehavet var USA's krig og at krigen i Europa var for europeerne ".

Den natten 7.12.41 var en mann glad, Churchill for nå viste han at England var reddet. Churchill dro umiddelbart til Washington for å forsikre seg om at krigen først skulle utkjempe i Europa og deretter i Stillehavet.